

[Hagen Hagensen]

indstillet på at drøfte spørgsmålet om, hvor langt op man skal kunne anke forhåndsbeskeden.

Der er flere grunde til, at jeg godt vil drøfte disse forhold. For det første fordi jeg finder, at der skal være en hurtig afgørelse. Det er jo det, der er behov for. Skatteyderen eller hans rådgiver skal vide, forinden de disponerer, hvordan der bliver set på tingene. Undertiden kan det ved en overdragelse, en handel, eller hvad ved jeg, være af afgørende betydning at få klaret forholdene af omtrent på stedet, her og nu, og hvis det skal gå en lang procedure igennem med anke her og dér, ja, så er det, ligesom om man taber lidt af sigten dermed.

Jeg forstår godt tankegangen hos skatteministeren om, at den endelige prøvelse af skatteforhold nu engang hører under domstolene, men naturligvis kan der også rejses det spørgsmål, om en domstols prøvelse er så bindende, og det vil den være, for afgørelsen, at man i realiteten dermed har afgjort på forhånd, hvordan den skattesag vil komme til at se ud, uanset om forhåndsbeskeden ikke er bindende for skatteyderen. Det bliver vel i grunden alene et spørgsmål for ham, når han har fået en besked, der går ham imod, og han alligevel ikke vil rette sig efter den, om det ikke er ansvarspådragende for ham at undlade at gøre brug af den. Han må regne med, at sagen, fordi forhåndsbeskeden er bindende for de skattelignende myndigheder, dermed er afgjort, alt forudsat at der ikke under den videre behandling af sagen opstår spørgsmål, som kunne få de faktiske forhold, der er lagt til grund for afgørelsen, til at se anderledes ud.

Der er et andet forhold, som vi nok skal have set på under udvalgsarbejdet. Det er spørgsmålet om afgifterne, deres størrelse og den merarbejdskraft, som man mener at forhåndsbeskedordningen vil give baggrund for. Jeg synes nok, at der kan være grund til at kigge på det. Det er typisk noget, vi kan se på under udvalgsarbejdet.

Jeg tror, vi skal nøjes med at holde os til det foreliggende lovforslag. Hr. Karl Nielsen ønskede jo at drage meget mere ind under drøftelserne her i dag, men det må vel være naturligt at holde sig til det, der er det afgørende her, nemlig forhåndsbesked om skattespørgsmål, der kan komme til at betyde, at retssikkerheden på dette område øges.

Jeg skal nøjes med disse bemærkninger og tilsige en absolut velvillig behandling af lovforslaget.

Anders Poulsen (V):

Også venstre hilser med glæde, at regeringen nu påbegynder en lovgivning på grundlag af retssikkerhedsudvalgets betænkning, nr. 945. Retssikkerhedsudvalget blev jo besluttet nedsat under en forespørgselsdebat den 6. november 1980, der var rejst af venstre, og hvor jeg påpegede det store behov for forbedring af retssikkerheden på en lang række områder. Ved den pågældende forespørgselsdebat fik vi imidlertid nogle mærkelige udtalelser af den daværende socialdemokratiske skatteminister, hr. Hjortnæs. Jeg vil citere fra Folketingstidende 1980-81, sp. 1595 og 1596. Dér siger skatteministeren:

»Af de afsagte landsskatteretskendelser indbringes ca. 200 om året for domstolene, og skatteyderne har fået medhold i ca. 20 pct. af de indbragte sager.

Hr. Anders Poulsen har i et dagblad i går udtalt, at skatteyderne har fået medhold i ca. 50 pct. af de sager, der er indbragt for domstolene. Hvor hr. Anders Poulsen har disse tal fra, ved jeg ikke.«

Heldigvis – vi kan vel sige: naturligvis – lod retssikkerhedsudvalget sig ikke aflede af disse lidt mærkelige udtalelser fra den daværende ministers side. Det kan man overbevise sig om ved at se retssikkerhedsudvalgets betænkning side 39, hvor det klart siges, at i 1979 og 1980 blev der afsagt dom i 245 sager, hvoraf skatteyderne fik medhold i halvdelen, hvis vi ser bort fra sager, hvor der er en svær bevisbedømmelse, altså spekulations-sager. Ser vi for de 2 samme år på afgjorte sager ved højestret, så var det på samme måde: skatteborgerne fik medhold i halvdelen af sagerne.

Når jeg har ønsket at trække dette frem, så er det, fordi det meget store antal sager ved domstolene og det meget store antal, som giver skatteborgerne medhold, i sig selv understreger betydningen af, at der indføres en ordning som den, skatteministeren foreslår, altså en adgang til bindende forhåndsbesked. Derfor kan vi hilse dette forslag velkommen. Jeg har prøvet at illustrere behovet for forslaget. Jeg ved ikke, om man samtidig kan sige, at det afhjælper det underliggende problem. Det skulle det egentlig gerne.